

Portugáliai utazásunk

2013. január 13-án hajnalban az ESZI kis csapata útnak indult a kis Paksról a nagy Portugáliába. Az egész napos kimerítő utazás után – melynek során Amszterdamban átszálltunk és némi várakozás után Lisszabonba mentünk, ahol egy sürgetett városnézésre maradt csak időnk – megérkeztünk Coimbrába, ahol kezdetét vette a Comenius projekt első útja.

A fogadócsaládom már a buszmegállóban várt, ismerős arcokra találtam, mert már látogatásunk előtt hetekkel felvettük a kapcsolatot. A város szélén laktam a 14 éves Beatrizzel, nővérével és szüleivel. Minden reggelünk hasonlóan telt, egy 10-15 perces buszút az iskoláig, ahol a 9 órai tanításkezdés előtt Bea bemutatott barátainak és az iskola számos diákjának. Délelőttönként ismerkedtünk a többi országból való diákokkal, közös programokban vettünk részt, megnéztük egymás a programra készített videóit, angol órákat látogattunk, melyek 90 percesek voltak, így némi képet szerezhettünk az ottani oktatás hatékonyságáról. Délutánonként városnézéseken vettünk részt, a város nevezetességeit tekintettük meg, mint a vár vagy az egyetem. Ismerkedtünk Portugália szokásaival, múltjával, népi jellegzetességeivel. A programok után házigazdáink jöttek értünk, sokat beszélgettünk, érdeklődtünk egymás országai felől. Szokásaink kicsit eltértek. Azt hinné az ember, hogy ilyen alapvető dolgokban nem különbözünk, mint a fűtés használata, pedig Portugáliában a legmodernebb házakat leszámítva nincs fűtésrendszer, hiszen sosem megy 0 fok alá a hőmérséklet. Mesélték, hogy kerti medencéjükben márciustól októberig végig fürdenek. Étkezésben is eltérünk, inkább többféle, változatos ételeket esznek kisebb adagokban, minden étkezésük elengedhetetlen része gyümölcsök és zöldségek fogyasztása nagy változatossággal. A család, akikhez kerültem és túlzás nélkül állíthatom, hogy minden portugál polgár rettentő kedves, nyitott, barátságos és segítőkész volt. Az utolsó előtti estén a portugál diákok egy International Party elnevezésű esti programot rendeztek tiszteletünkre, ahol sokat nevettünk, közelebb kerültünk egymáshoz, jobban megismertük egymást és fényképek készítésével örökítettük meg az együtt töltött napokat és az újonnan kötött barátságokat.

Utolsó este eljött a búcsúzás ideje, megígértük egymásnak, hogy mindenképpen találkozunk még életünk során, meglátogatjuk egymást. Azt hiszem, ez az út mindannyiunk számára fejejthetetlen marad, mindig emlékezni fogunk az arcokra, akiket megismertünk, a sok szép közös pillanatra és továbbra is tartjuk majd a kapcsolatot.